

24. STRUKTURA ŽIVÉHO TĚLA

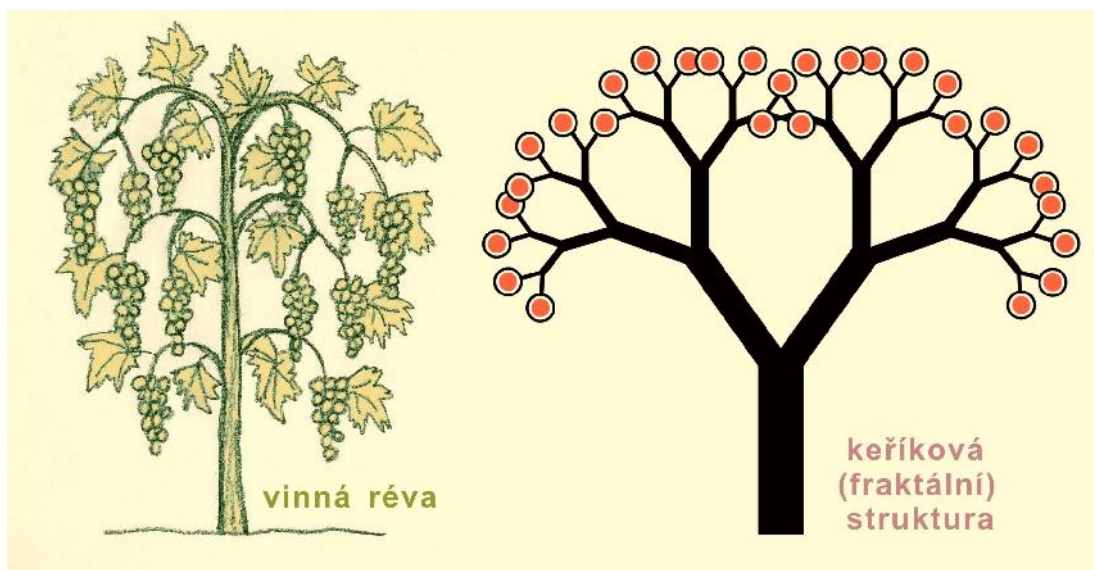
Atribut Bratrské náklonnosti z 2Pt1:5-7 v sobě skrývá všechny oblasti sociálních vazeb. To, čím se liší společenský rozměr života církve od všeho, co známe ze světa, by měla být „**organičnost**“, kterou zatím ani tradiční církve, ani moderní sociální vědy pro jakoukoliv lidskou společnost neznají.

To, co je teď třeba lépe poznávat, je funkčnost a struktura živého těla. Někdy nám ukáže víc obraz z živočišné, jindy z rostlinné říše. Ježíš sám sebe přirovnával k vinnému kmeni a nás ke svým ratolestem, které nesou dobré ovoce, když berou mízu z toho kmene.

Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.
Jan 15:4-5

Ježíš v NEBI nás potřebuje k tomu, aby vůbec nějaké ovoce Ducha svatého na ZEMI bylo, neboť samotný kmen nikdy ovoce nenese. (Ježíš nesl ovoce své osobní služby, když chodil po této zemi jako člověk a svou sílu bral z Otce.) Proto je třeba vědět jak funguje živé tělo, jak jsou údy strukturované, jak berou mízu z kmene, jak jsou jednotlivé orgány těla řízeny hlavou těla, jak spolupracují jednotlivé údy apod.

Pod pojem „ratolest“ zahrnuji pouze koncové plodící větvičky. Některé sbory však mohou vypadat jako mohutné košaté ovocné stromy. Jak potom Bůh jedná v celé té substruktuře silných a méně silných větví, které pak tvoří vlastní strom. Jak Bůh tvoří všechny ty dílčí podkmeny a kmínky, větve a větvičky nesoucí to velké množství koncových ratolestí?

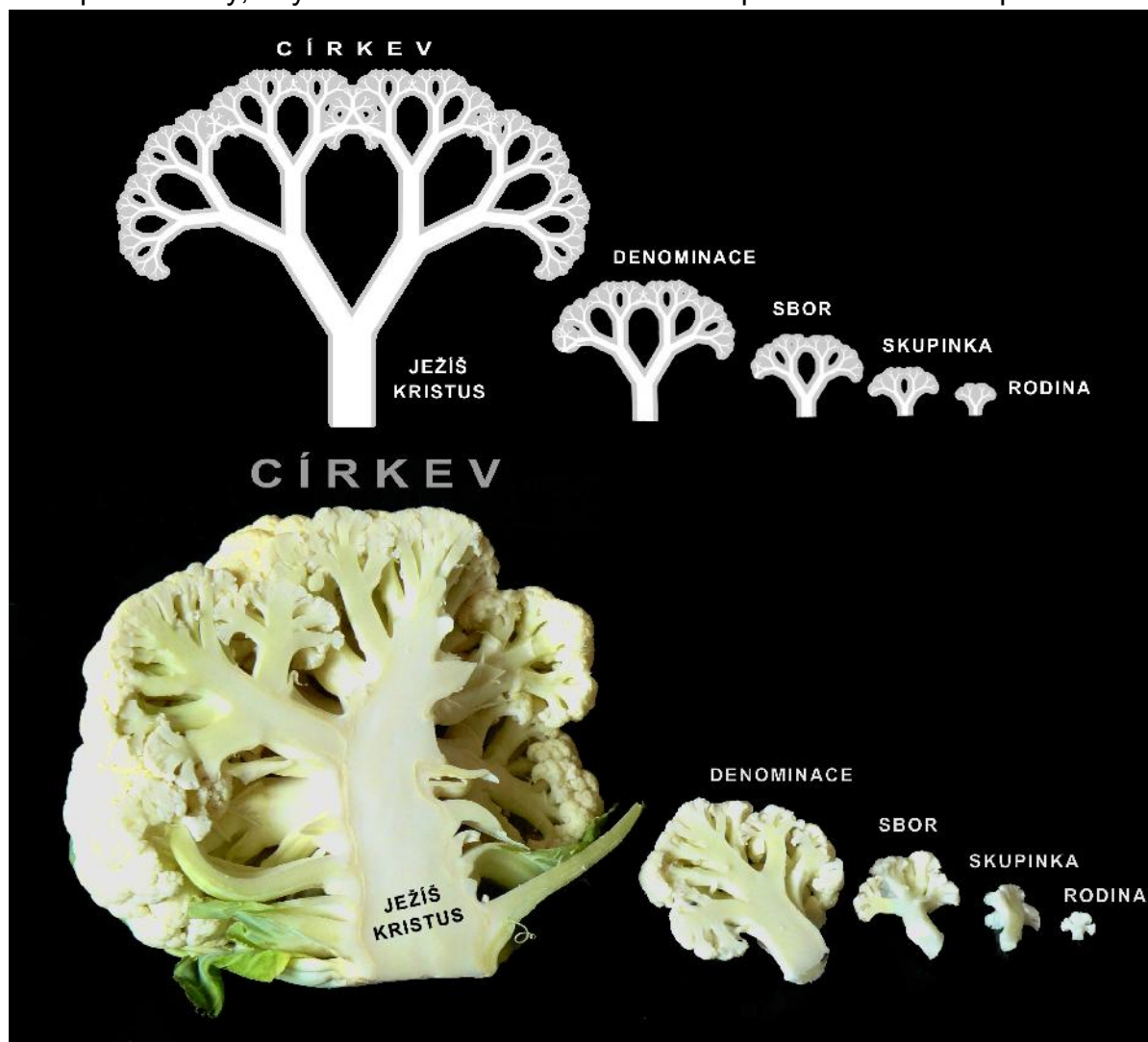
Základní jednotkou církve je dvojice, nebo trojice Kristových služebníků, kteří se shodli na nějaké společné vizi, modlitební potřebě, nebo misijním úkolu, tam bývá Ježíš nejnaději a nejbliže přítomen mezi nimi.

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“
Mat 18:20

To je základní jednotka (buňka) církve od které se všechno odvíjí. Společenství nenarůstá po jednom člověku, ale je tvořeno vyššími celky složených z těch nižších. Další jednotkou (2-3 dvojice) je služební tým. 12-15 lidí tvoří „rodinu“, to jsou domácí modlitební skupinky (mohou být i menší), biblickým vzorem je 12 nejbližších Kristových učedníků – apoštolů. 25-75 lidí je prý počet vhodný pro výukové skupiny a malé sbory, vzorem je 70 učedníků,

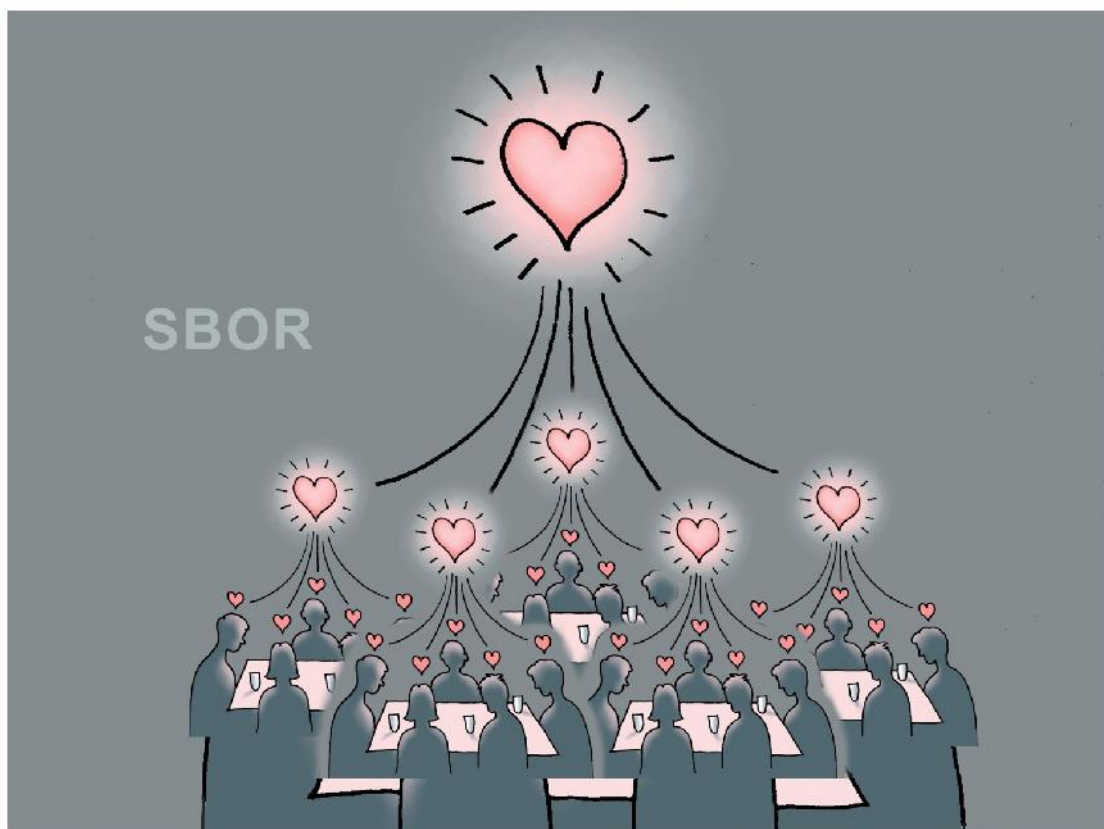
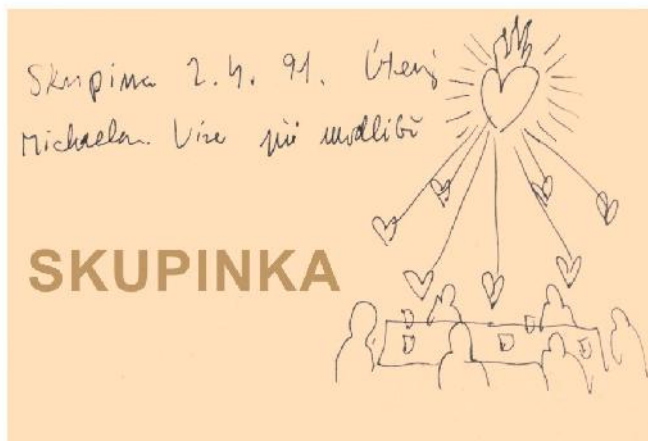
kteří Ježíš posílal po dvou do okolních vesnic. 120-150 lidí je už velký sbor, 200-500 jsou příležitostná a slavnostní shromáždění a nad 500 jsou už zástupy. (Toto dělení podrobně teoreticky i prakticky rozpracoval Neil Cole v knize „Církev 3.0“.)

Co je na tom „organického“? To ukazuje zjednodušená keříková (fraktální) struktura, která je přítomná v nerozmanitějších obměnách snad ve všech přírodních tvarech a nejen v rostlinné, ale i v živočišné říši. Celá naše nervová soustava včetně mozku, cévní a žilní systémy, vnitřní orgány, také plicní sklípky a kanálky jsou vždy tvořeny touto organickou keříkovou strukturou. Každá její část nese tvarovou informaci celku, jako např. u kvěťáku. Každá odloupená „růžička“ kvěťáku vypadá zblízka znovu jako celý kvěťák, „geometrický kód“ toho tvaru je stále přítomen. Stejně je to i s Kristem a jeho církví. Každá její část také nese informaci celku. Každá domácí skupinka je plnohodnotnou církví a možná má i vyšší význam právě tehdy, když nese viditelné ovoce. Neodloupávat! Musí zůstat při kmeni!

O těchto souvislostech jsem začal přemýšlet hned záhy po svém obrácení. Pán Ježíš dal na naší skupince, kam jsem chodil, zajímavé prorocké vidění jedné mladé sestře. Víím, že to bylo přesně 2. dubna 1991, protože jsem si to zakreslil do notýsku (viz. obr.). Všichni jsme byli čerstvě znovuzrození a proto velmi horliví, nadšení a dychtiví po nových věcech. Den před tím jsme se všichni zúčastnili velkého celostátního setkání evangelikálních církví na Řípu, kde jsme se všichni horlivě modlili za českou zemi a města. Přijeli jsme nadšení a plní Ducha svatého a druhý den jsme měli skupinku. Skoro všichni jsme byli u Pána asi tak půl roku, ale Bůh si nás společně mocně používal. Té sestře bylo teprve 14 let. Během modliteb měla prorocké vidění: viděla jak se nad hlavou každého z nás, jak jsme tam

seděli kolem stolu, objevilo malé zářící srdíčko a uprostřed nad stolem jedno velké srdce. To byl Ježíš. Pak se všechna ta naše srdíčka dala do pohybu, splynula dohromady s tím velkým a to se rozzářilo nádherným jasem. To bylo celé, ale mne to tak silně zaujalo, že jsem si to zaznamenal. Byl to duchovní obraz té situace, kterou jsme právě zakoušeli. Vůbec jsem si neuvědomoval vzácnost té chvíle. Nikdy jsem už nezažil tak vzácně Duchem svatým sjednocenou domácí skupinku. Neřešily jsme žádné osobní problémy nebo spory, jenom jsme se modlili a zpívali.

Ježíš byl mocným způsobem svým Duchem přítomen mezi námi a tímto viděním nám to dal na vědomí. Domácí skupinka je další základní jednotkou církve, je také jako ratolest, která by měla nést hojné ovoce. Keříkové (fraktální) rozvětvení této základní jednotky ukazuje, jak je Ježíš přítomen, ne jen v každém z nás, v každé domácí skupince, ale i v každém sboru a ve všech dalších strukturách církve, jako jediného těla Kristova, jen s tím rozdílem, že kmen je tentokrát v NEBI a jeho ratolesti dole na ZEMI.

Jde tedy o strukturu nadpřirozeného světa, o věci neviditelné. Podobně jako Mistr Jan Hus před 600 lety odvážně prohlásil na základě Písma, že hlavou církve není papež, ale

Kristus, je třeba dnes směle dodat, že to platí pro celé tělo Kristovo, tedy i o všech jeho částech, o denominacích, sborech (farnostech), i o každé domácí skupince. Myslím si, že to již dnes není nic převratného a nikdo proti tomu snad nebude nic namítat. Řeším zde jinou věc, nadpřirozenou strukturu živého těla. Řekne-li někdo, že Ježíš je hlavou všech sil na NEBI i na ZEMI, má sice pravdu a nic tím nezkazil, ale o struktuře těla nám to opět nic přesnějšího neřeklo. Řešením jsou andělé.

Andělé církví

Každá domácí skupinka má svého anděla, stejně tak každý sbor a denominace. Když psal apoštol Jan dopisy církvím v Malé Asii, diktoval mu Duch svatý: „Piš andělu církve...“:

Andělu církve v Pergamu piš: Toto praví ten co má ostrý dvousečný meč: „Vím kde bydlíš: tam, kde je trůn satanův. Avšak pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi víru ve mne...“

Zj 2:12-13

Přestože Janovy dopisy sedmi církvím (2 a 3 kap.: Zj) obsahují i různá praktická zdělení, pokárání a usvědčení týkající se pouze lidí, přesto jsou adresovány přímo andělům těchto církví a Duch svatý je oslovuje v první osobě: „Vím, kde bydlíš...“ apod. Pán nám tím dává na jevo, že svou církev vidí jako jedince, jako svou nevěstu, kterou oslovuje v první osobě a to na všech úrovních svého těla. Církev by se jako jednotný „živý organismus“ měla jevit i navenek, mělo by to na ní začít být vidět tak, aby si této odlišnosti okolní svět všiml.

Obrázek ukazuje zidealizovanou představu situace v neviditelné oblasti (v ponebesí) nad městem Pergamon v době, kdy apoštol Jan psal svůj dopis. Kdyby někomu tehdy opravdu spadly šupiny z očí, možná by uviděl lítou bitvu mezi zástupy andělů a temnými silami, jako se to stalo Elišovu prorockému žákovi ve městě Dótanu (viz.: 2 Kr 6:15-17).

O andělech nevím skoro nic. V Písmu jsou vždy vykonavatele Boží vůle, jsou prostředníky (posly) mezi Bohem a člověkem, nebo bojovníky v duchovním boji. Od letnic (vylití Ducha svatého) se jejich výskyt a kontakt s lidmi výrazně snížil.

Styk s anděly už dnes není bezprostředně nutný, Duch svatý je, co se přenosu informací týče, mnohem přesnější a rychlejší než andělé, je jako internet vedle osobního kurýra. Andělé jsou však dál vykonavatelé Boží moci v duchovním boji nad městy a státy. Také např. v obdobích probuzení zvláštními nadpřirozenými projevy moci chrání kazatele i celé evangelizační prostory před napadením satanistů, okultistů a provokatérů (viz. knížka od Carlose Annacondii „Satane poslyš“). Proto andělé vždy spojují s výkonem Boží moci v nějakém vnějším prostoru. Duch svatý jedná v nás i mezi námi, ale k tomuto jednání mezi námi si může povolávat i andělé. Kdybychom o tom věděli víc, asi bychom mohli Pána žádat o více andělů.

Uklízeční a pracovní andělé(?)

Jeden čas mne bavilo prosit Pána o uklízečního anděla. Bral jsem to ovšem tak trochu s humornou nadsázkou. Když se mi v uklízení začalo dařit, viděl jsem to tak, že anděl přišel, uklízel jsem pak celý den a velmi mne to bavilo. Když se mi však nedařilo, anděl nepřišel, pak jsem to raději vzdal, stejně by to nemělo smysl a dělal jsem raději něco jiného. Víme, že vždy záleží na Duchu svatém a jenom on ví, k čemu jsou potřební andělé a k čemu ne. Jednou jsem měl velké požehnání v práci při malování kulis v divadelních dílnách. Pán mi poslal malovacího anděla. Sám jsem se divil, jak mu to pěkně šlo od ruky. Řekl jsem si, že toho využiju i pro svůj vlastní obraz. Napnul jsem si malé plátno na podlaze malírny hned vedle té kulisy a po pracovní době jsem přeskočil na ten svůj obraz. Okamžitě jsem se ocitl v duchovním vakuu, moje ruka hned ztratila jistotu tahu, kompozice se mi rozhodila, přestal jsem výtvarně vidět jakoby naráz a zázrakem. Malovací anděl byl asi poslán jen k práci pro liberecké divadlo, nikoliv k mému vlastnímu malování. Zřejmě to bylo svrchované rozhodnutí Ducha svatého a jistě měl k tomu i své důvody, jestli v tom ovšem hráli svou roli také andělé, to opravdu nevím.

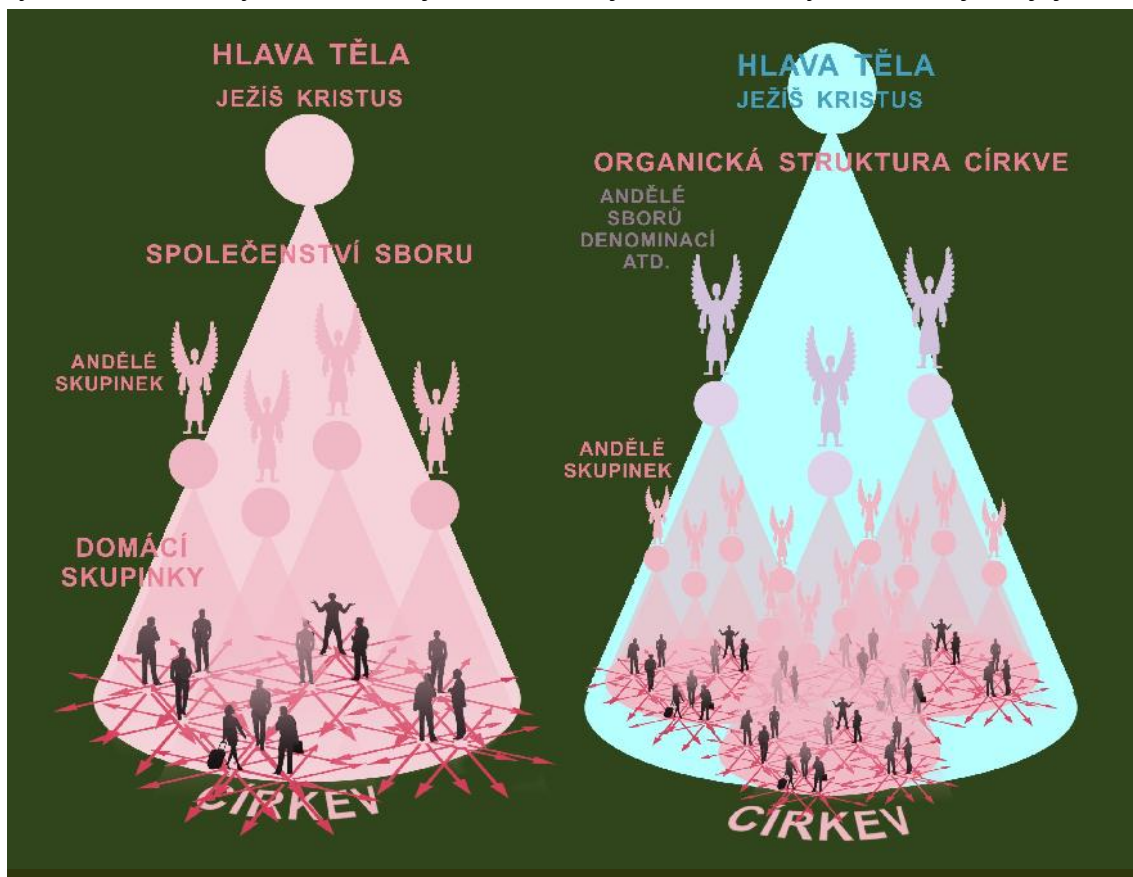

Naši víru v Boží slovo zjevené v Písmu do značné míry určují naše představy. Tak, jak si to představujeme, tak tomu věříme. Saduceové v dobách prvotní církve (Sk 23:8) nevěřili v existenci andělů, ani ve vzkříšení z mrtvých. Jaká mohla být jejich představa Nebeského království, se lze jen stěží domýšlet. Šlo snad jen o jakýsi blažený stav duše přímo v Bohu mimo jakýkoliv prostor a bez jakýchkoliv komunikací a vztahů?

Nebeský Jeruzalém je však konkrétním místem, je to prostor, město ve kterém je příjemné být. Jsou tam domy, příbytky, které nám Pán připravuje, jsou tam stromy, květiny a zvířata, jsou tam chodníky ze zlatých dlaždic. Ty chodníky tam jsou proto, aby se po nich chodilo a to zlato proto, aby se po něm šlapalo.

Existence andělů je podle mne nemyslitelná bez existence stvořených duchovních prostor, ve kterých se mohou volně pohybovat a věrně je podle Boží vůle střežit a zabezpečovat.

Také církev je takovým duchovním prostorem a její organickou strukturu i hierarchii autorit v ponebesí též zabezpečují andělé. Tedy těmi různě silnými větvemi všech těch košatých ovocných stromů velkých sborů nejsou lidé, ale jen Duch svatý a andělé jako jejich strážci.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Společenství církve dáno součtem jedinců,
ale je tvořeno vyššími a nižšími celky (týmy, sbory, denominacemi a skupinkami)

Co je na tom „organického“ ukazuje zjednodušená keříková (fraktální) struktura, která je přítomná v nejrozmanitějších obměnách snad ve všech přírodních tvarech.

Celá nervová soustava včetně mozku, cévní a žilní systémy, vnitřní orgány, plicní sklípky a kanálky, to vše je vždy tvořeno touto organickou keříkovou strukturou.

Každá část fraktálu nese tvarovou informaci celku, jako např. u kvěťáku.
Stejně je to v těle Kristově – církvi.

Nebeský Jeruzalém je konkrétní místo (prostor) s příbytky, které nám Pán připravuje.

Také církev je takovým duchovním prostorem
jejíž organickou strukturu i hierarchii autorit zabezpečují andělé v ponebesí.